

jeg for begærede Ordet. Efter det Stads-
 Forhandlingerne nu ere naaede hen til, og
 jærlig efter de Udtalelser, der i dette Øjeblik
 faldt fra den ærede Ordføres Side, finder
 jeg, at der er al Opfordring for mig til at
 fatte mig saa kort som muligt. Saaledes
 som Forslaget lyder, vilde jeg for mit Ved-
 kommende have haft Betænkelse ved at
 stemme for det, fordi jeg har en anden Op-
 fattelse af, hvad der er rigtigt i denne Sag,
 end den, der synes at ligge bag ved Udval-
 gets Forslag. Hvis Udvalgets Forslag var
 gaaet ud paa at fastslaa en endelig Ordning
 med Hensyn til „Berlingske Tidende“ af det
 Indhold, at „Berlingske Tidende“ skulde
 vedblive at have sit — som man kalder det —
 Privilegium mod at betale en vis bestemt
 Afgift, vilde jeg ikke have kunnet slutte mig
 dertil. Ikke heller vilde jeg have kunnet
 slutte mig til Forslaget, dersom det vel ikke
 just gik ud paa at slaa en endelig Ordning
 fast, men dog paa at fastslaa de Principper,
 der skulde være gældende for en endelig Ord-
 ning. Jeg har nemlig fremdeles, saaledes
 som jeg har haft Lejlighed til at udtale tid-
 ligere, den Opfattelse, at det rigtige vilde
 være at gaa ad en anden Vej, saaledes at
 det ikke blev et privilegeret Blad, som skulde
 indeholde de Befendtgørelser, hvorom der
 her er Tale, men at Befendtgørelsernes
 Offentliggørelse skulde finde Sted paa en
 anden Maade, navnlig gennem en Regerings-
 tidende. Det kan være meget godt, at man
 kan faa 40—50,000 Kr. eller hvad det nu
 kan være ind i Statskassen, men efter min
 Formening er det ved Ordningen af denne
 Sag ikke Opgaven at skaffe flere eller færre
 Benge ind i Statskassen, men Opgaven maa
 være at fyldestgøre det Djemed, som det her
 gælder om at fyldestgøre. Efter min Me-
 ning er Opgaven den at gøre det saa let og
 billigt som muligt for dem, der overhovedet
 skulle have Befendtgørelser frem, at saa dem
 frem, og ved Siden deraf at ordne Sagen
 saaledes, at disse Befendtgørelser spredes
 saa vidt som muligt omkring, saa at de vir-
 kelig blive bekendte for det store Publikum.
 Dette er jo i det store Publikums lige saa
 vel som i de averterendes Interesse. Man
 skal gøre den Tidende, som indeholder disse
 officieille eller retslige Befendtgørelser, som
 der er Tale om, saa billig som muligt, saa
 at — jeg kunde fristes til at sige — enhver
 Mand kunde være Abonnent eller Holder af
 en saadan Tidende, og man skal gøre
 Taksterne for Indførelse af Befendtgø-
 relser i denne Tidende saa lave,
 at der ikke saaledes som nu mangen Gang
 kræves Kapitaler for at faa ind i Aviserne
 de Befendtgørelser, der skulle indføres i

Aviserne. Jeg forstaar dog Sagen saaledes,
 at det ikke har været Udvalgets Mening, her
 at ville slaa fast, hvorledes den endelige
 Ordning skal være, men at det foreslaaede
 kun er noget midlertidigt, man vil have til-
 vejebragt, indtil en endelig Ordning finder
 Sted. Man forbeholder sig altsaa sin
 Stilling til den endelige Ordning. Det er
 kun for nogle saa Naar, at man træffer den
 midlertidige Foranstaltning, hvorom der her
 er Tale, og for saa vidt har Udvalgets
 Endringsforslag min Sympati. Jeg mener
 nemlig, at der bør træffes en endelig Ord-
 ning af dette Forhold. I Forbigaaende
 skal jeg bemærke, at jeg forudlægger som
 givet, at en saadan endelig Ordning maa
 ske ved Lov, og derved tænker jeg ikke paa
 Finansloven, men paa en almindelig Lov.
 Naar Stillingen er saaledes, kan jeg ikke
 sige andet, end at det forekommer mig
 praktisk hensigtsmæssigt at bringe Sagen
 frem paa den Maade, det er stet. Lader
 man fremdeles Tiden gaa hen, vil man jo
 for det første være udsat for, at Privilegiet
 igen bliver fornyet uden videre Indskræn-
 ning, og om man end har, hvad jeg for mit
 Vedkommende vil kalde Sikkerhed imod, at
 denne Fornæelse sker paa en saadan Maade,
 at Sagens endelige Ordning derved præ-
 judiceres, er det dog paa den anden Side
 unægteligt, at for det første er der Mulig-
 heder til Stede, som kunde gøre et saadant
 Tilfagn, om jeg maa kalde det saa, fra Mi-
 nisterens Side mindre afgørende, og dernæst
 vil jeg ogsaa søje til, at der i dette Tilfagn
 fra Ministerens Side ligger hverken noget
 Tilfagn om at bringe Sagen frem til en
 endelig Ordning i en nær Fremtid, ej heller
 nogen Tillendegivelse om, at han ved at
 tage et saadant Forbehold som det, der af
 ham blev antydet, ved Meddelelse af ny Be-
 villing, vil stille Sagen anderledes over for
 „Berlingske Tidende“, end den hidtil har
 været stillet. Men det lader sig tro — og
 jeg vil ikke nægte, at det praktisk set vil
 være ret tiltalende — at man maa have,
 om jeg saa maa sige, en lille Klemme ogsaa
 paa „Berlingske Tidende“ for at bringe
 Sagen til en endelig Løsning. Dersom
 Privilegiet for „Berlingske Tidende“ fornyes
 blot med et saadant Forbehold, at den maa finde
 sig i en endelig Ordning, uden at „Ber-
 lingske Tidende“ kommer til at ofre noget
 foreløbig derved, er jeg hange for, at For-
 holdene efterhaanden skulle fæstne sig saa-
 ledes, at man vil trykke sig ved, maaste efter
 flere Aars Forløb, paa en Maade at fra-
 tage „Berlingske Tidende“ dets Privilegium,
 som i mange Aar havde været det til over-
 ordentlig stor Nytte. Derfor tror jeg som